

спустнемъ въ нейния балконъ. Вратата къмъ кухнята е отворена, и ще влѣземъ въ стаята.

Казано — сторено. Борко и Коцето бѣгомъ се качиха по стълбитѣ и следъ минутка излѣзоха на горния балконъ. Пустнаха вжжето и като котки се смъкнаха надолу. Прѣвъ бѣше Борко. Щомъ стъпи на балкона на кака Гина, той отвори вратата къмъ кухнята и изчезна навжтре, а следъ малко и Коцето подиръ него.

На масата срѣдъ голѣмата стая свѣтѣше начервената електрическа ютия. Покривкитѣ се бѣха запалили, изгорѣли и попадали по пода, а и чергата бѣ хванала вече огънь. Щомъ отвори вратата, стана течение, и по пода избухнаха малки пламъчета, които почнаха да ближатъ леглото и сламеника на него.

— Махай нѣщата и сламеника въ другата стая и затвори вратата! — извика Борко на Коцето и изтича на прозореца.

— Хей, дайте маркуча! Бързо — маркуча!...

Отдолу се опитаха да му хвърлятъ единия край.

— Коце, донесъ отъ балкона вжжето на кака Гина! — извика Борко. — Ще го спустнемъ, да вържатъ на него маркуча. Следъ малко тѣ изтеглиха маркуча горе:

Двамата малки пожарникари го грабнаха и пустнаха силната струя върху огъня. Пламъчетата засъскаха, надигна се черенъ димъ, сѣнкитѣ на смѣлитѣ другари се изгубиха въ него.

Докато децата се разправяха и крѣскаха, всички кооператори научиха, че има пожаръ. Отъ прозорцитѣ се разпищяха жени, по етажитѣ се разтичаха мъже, а нѣкои страхливци почнаха да събиратъ и нѣщата си, за да бѣгатъ.

Изведнажъ откъмъ улицитѣ задрѣнкаха камбанитѣ на пожарната команда. Още преди голѣмитѣ червени автомобили да спратъ, пожарникаритѣ наскачаха долу, грабнаха голѣмото пожарникарско черво и дотичаха въ двора. Веднага издигнаха една стълба. Единъ пожарникаръ грабна червото и бързо се покатери по нея нагоре. Скочи на балкона и изчезна навжтре.

Когато влѣзе въ запалената стая, Коцето и Борко, цѣли по чернѣли отъ димъ и мокри отъ вода, се обърнаха къмъ него и му казаха:

— Чичо, ние угасихме огъня.

По-късно, като слѣзоха долу, пожарниятъ командиръ имъ стисна ржце и ги потупа по рамото:

— Браво, юначета! — радваше имъ се той. — Вие сте истински смѣли пожарникари. Вашата храбростъ трѣбва да служи за примѣръ на всички.

А кака Гина, която дотича отнѣкъде и се шураше като луда между децата и пожарникаритѣ, плачеше отъ радостъ.

— Боже-Божичко! — викаше тя. — Какви добри деца си имаме въ нашитѣ кооперации, пъкъ азъ все имъ се карама. Да сте ни живички, само, ако може, по-малко шумъ дигайте!...

Матвей Вълевъ